

Jaroslav Marek

Přehled dějin dějepisectví v obryse

(první verze)

2 0 0 0

Základní pojmy

Předpokladem vzniku dějepisectví je vědomí času jako základní kategorie jsoucna. První podobou času je nehybný čas mýtu. Po velmi dlouhé době byl vystřídán měřitelným časem, v němž existuje pohyb, plynutí. K záměrnému uchovávání minulosti, kterou chce člověk zachovat, však nestačí jen tradice. Je vázáno na vznik písma přibližně před třemi tisíci let. Vrcholnou formu dostává dějepisectví od poloviny 18. století; mění se v historiografii, odbornou historickou vědu. Jejím nezbytným znakem je racionalita, soustavnost, kritičnost, objektivita. Proti jiným vědám má některé pozitivní a některé negativní vlastnosti. Na jedné straně neexistenci vyhraněného předmětu výzkumu a užívání metod a postupů sousedních věd, na druhé straně schopnost názorného vidění a ožívování minulosti. Dějiny dějepisectví studujeme mezi jiným proto, že hned na počátku v něm byly vytvořeny základní typy, vzory, modely historického díla, k nimž se stále obracíme, i proto, že historie nám umožňuje vidět minulost očima svědků.

Následující heslovitý přehled se nevztahuje na vývoj historiografie vůbec. Zahrnuje látku přibližně v rozsahu, jaký vymezila učebnice napsaná Josefem Šustou, vydaná poprvé v roce 1933 a podruhé v roce 1948. Šusta v ní mluvil o „oblasti vzdělanosti západní“. Musíme mít na paměti, že je to jen jeden ze vzdělanostních či kulturních okruhů. Protože není možné obsáhnout celek světové historiografie a protože naše kultura je součástí civilizačního okruhu okcidentálního, zabýváme se jím. Zúžení našeho rozhledu je dokonce ještě větší, protože se stále také rozšiřuje oblast, na níž se model historiografie vyvíjí. Jsme proto schopni vidět stále menší okruh toho, co vzniká, a zejména toho, co je příznačné pro vývoj národních historiografií. Proto vnímáme a registrujeme jen hlavní proudy a předěly, které zasahují i nás a které působily na povahu českého dějepisectví. Samo pásmo nástinu je hustší s tím, jak se blížíme přítomnosti.

1. Starověké, antické dějepisectví (500 př. Kr. – 500)

Hlavním přínosem řeckého ducha bylo nahrazení mýtického výkladu skutečnosti (mýthos) kritickým a racionálním (logos), a poznání, že všechno se děje v čase. Předpokladem toho byl vznik iónské filosofie, která podmínila přibližně ve stejné době i ustavení řecké polis a politiky. Dosavadní tradice byla podrobována objektivnímu ověření. V krátkém rozmezí 5. a 4. stol. př. Kr. se vytvořily nejen základní literární druhy, ale i modely historického díla, ze kterých vychází historik dodnes – racionální přístup k poznávané realitě, základní problémy a témata, základní formy. Vznik tohoto myšlení je neodlučitelně spjat se západním evropským kulturním okruhem natrvalo; v tom i dějepisectví.

Jeho existence trvá od Hekataia Milétského (500 př. Kr.) k posledním římským historikům. Hérodotos, otec dějepisu, ztělesnil typ narativního historika, zaujatého bohatým dějem, látkou, i objevováním skutečnosti i mimo řecký svět. Vyznačoval se úsilím o objektivitu. Thúkýdídés byl příkladem analytika, který na základě přesvědčení o neměnnosti lidských

povah hledal v dějinách poučení pro politickou praxi. Vytvářel typ historika současných dějin. Pořímský Řek Polybios (2. stol.) byl historikem univerzálního rozhledu po celém tehdejší světě a překonal římské soustředění jen na římské dějiny. Zajímal se jako první o teoretické problémy poznání dějin a formuloval jednu ze základních koncepcí filosofie dějin, názor o historických cyklech, v nichž se odehrávají dějiny.

Římské dějepisectví navazovalo na řecké vzory a zjednodušovalo je. Jeho jazykem byla zpočátku latina. Abstraktní a filosofické myšlení bylo Římanům cizí. Účelem historického poznání byla jeho použitelnost v politické praxi. Převládaly monografie a zpracování kratších časových období. V císařské době podléhalo dějepisectví dohledu státu a oslavě císařství. Jeho kritičnost upadala. Vrcholným projevem římského myšlení bylo právo. Rozklad impéria se odehrál v době, kdy státním náboženstvím bylo křesťanství, jež měnilo i názor na dějiny.

Neskrývané navazování na řecké vzory způsobilo, že po analistických začátcích vznikly v římské literatuře další typy historického textu. Sallustiovy psychologické monografie; Caesar s memoáry a se zakrývanou apologetickou tendencí; Titus Livius s čistou narací, nekritičností a výchovným působením; Cornelius Tacitus, největší umělec mezi autory historických děl a pesimistický svědek úpadku impéria. S oblibou se setkaly biografické práce Suetoniovy a Plútarchovy. Posledním velkým historikem Říma byl Ammianus Marcellinus (4. stol.).

2. Středověké dějepisectví (500 po Kr. – 1500)

S křesťanstvím došlo k jednomu ze základních převratů v dějinách historického myšlení. Přestaly být shlukem událostí a změnily se v místo zápasu o duši člověka mezi dobrem a zlem. Dostaly smysl jako cesta ke spáse nebo zatracení, a tak se staly nezáměrně historickým procesem. Podle křesťanského učení rozhoduje o průběhu dějin v poslední instanci stvořitel a pozemské bytí je jen průpravou na posmrtný život. Člověk je objektem dějin, i když je nadán svobodnou vůlí. Vrcholnou formulaci křesťanského pojetí lidstva a dějin podal Augustinus Aurelius v díle *De civitate Dei*. Představa o nesmrtelnosti duší a jejich rovnosti před Bohem otevřela cestu univerzálních dějin, zahrnujících celé lidstvo. Avšak závaznost zjevených náboženských pravd bránila racionálnímu poznání, které se stalo základním znakem evropského ducha.

Věcná a literární hodnota dějepisectví poklesla, ale ještě více hodnota jeho informací. Proměnilo se v prvních staletích ve sbírku příkladů při hledání cesty ke spáse. Individualita ztratila na ceně a stejně tak osoba autora. Mluví se proto o literatuře bez autorů. Byly napodobovány jen nejjednodušší předlohy z antického dědictví. Další vývoj byl postupným zhodnocováním starověkých textů, jejichž znalost nikdy zcela nepominula. Koncem středověku se zpoždění vyrovnávalo, individuum a člověk i pozemský svět dostávaly v dějinách místo jako dějinný činitel. Do historických děl pronikal zřetel k realitě, ubývalo stereotypů. Jazykem vzdělání byla latina. Pozdější pronikání národních jazyků a rostoucí znalost antiky vedly k diferenciaci různých druhů dějepisné literatury. Na rozdíl od rustikalizace a úpadku kultury evropského západu udržovala východořímská říše kontinuitu řecké vysoké kultury ještě tisíciletí. Historické vědomí tam bylo silné a jeho autoři napodobovali antické vzory. Bylo v rukou vzdělanců svázaných s panovníckým dvorem. Mezi autory byly často osobnosti spjaté s aktivní politikou císařství. Jeho autoři zachovali první zprávy o Slovinech ve svém sousedství.

Vývoj šel od analistiky k náročnějším formám, ale rozhled a záběr dějepisců byly omezené. Hranice mezi druhy se prostupovaly – byly psány dějiny nových národů, světové kroniky, biografie i autobiografie, dějiny lokalit, měst, zemí. Teprve na konci epochy se objevovali individuálně autoři jako Philippe de Commines nebo Jean Froissart. Pro ocenění hodnot středověké literatury nebyly až do 20. století podmínky a byla považována za neumělou.

Středověkým dějepiscům připadala úloha tvůrců ideologie vznikajících států. Souvislá linie českého dějepisectví byla založena na vysoké úrovni Kosmovou kronikou (1125). Od něho tato řada pokračuje skupinou jeho pokračovatelů. Ve 14. století přináší kroniku Dalimilovu, zbraslavskou kroniku Petra Žitavského, práci Františka Pražského a autorů inspirovaných Karlem IV. Počátky husitské revoluce vypsali Vavřinec z Březové; v kolektivním a anonymním díle *Staré letopisy české* čeština plně zdomácněla i v dějepisectví.

3. Renesanční, humanistické dějepisectví (1400/1500 – 1550/1600)

V renesanci se vztah člověka ke transcendentnu zřetelně měnil. Pozemský život přestal být jen přípravou pro život posmrtný. Náзор na svět se zesvětštil, sekularizoval se. Byl výtvořem a výrazem především intelektuálních a uměleckých elit. Jejich reprezentanti objevovali hodnotu individua a jeho projevů. Středem pozornosti se stal člověk, který se emancipuje od názorů tradičních autorit, důvěřuje v rozum a lidské schopnosti. Odtud název humanismus. Krása se stává kladnou hodnotou. Intelektuálové se staví kriticky k minulosti a mluví o temném středověku. Renesanční člověk objevil přírodu, ale především vzhlížel jako ke svému vzoru k idealizované antice. Její památky byly shromažďovány a napodobovány, ale také vystaveny kritickému posouzení, které umožňovalo přesnější poznání. Ze srovnávání textů se vyvinula textová a historická kritika.

Renesanční kultura měla své středisko v Itálii, odkud se šířila do západní Evropy. Souběžně s ní určoval vývoj v Evropě rozpad jednoty křesťanského světa, vznik reformovaných církví a jejich konflikty. Mnoho dějepisců se účastnilo polemik mezi konfesemi. Knihtisk umožnil nebývalé šíření nových myšlenek a obecné vzdělanosti zejména v měšťanském prostředí. V českém prostředí bylo působení renesance a humanismu omezené, protože tam dominovaly zájmy náboženské a konflikt s habsburským panovníkem. To se týkalo i dějepisectví, které reagovalo na aktuální podněty.

Prvním velkým reprezentantem humanistického dějepisectví byl Lionardo Bruni svými dějinami Florencie, napodobujícími antické vzory a jejich realismus. Lorenzo Valla užil historické kritiky k posouzení pravosti tzv. Konstantinovy donace. Eneas Silvio Piccolomini byl autorem kroniky *Historia Bohemica*, která seznámila Evropu s českými dějinami, zvláště s husitstvím. Niccolo Machiavelli podrobil kritice dílo Liviovo, především však byl velkým analytikem moci v dějinách a jejího vztahu k morálce. Do evropských souvislostí zasadil Francesco Guicciardini italské dějiny. Pro jejich metodickou úroveň a objektivitu je lze pokládat za vrchol renesančního dějepisectví.

V ostatní Evropě byl příklad italských dějepisců napodobován. Mezníkem ve vývoji historické metody bylo dílo Jeana Bodina, *Methodus ad facilem historiarum cognitionem* (1566). V českém prostředí se uplatnilo humanistické dějepisectví až v 16. století. Kronikářem náboženských zápasů v Praze byl Bartoš Písař. Historikem šmalkaldské války se stal Sixt z Ottersdorfu. Mimořádná byla svým dalším působením *Kronika česká* (1541) Václava Hájka. Je příkladem historické narace, určené širšímu publiku, ale také opomíjení základních zásad kritičnosti a neověřené fabulace. Její význam pro udržení kontinuity národního vědomí byl však velký. Latinsky zpracované české dějiny Jana Skály z Doubravky odpovídaly formálním požadavkům, které na historické dílo humanisté kladli. Obliba literatury s historickými náměty, např. historických kalendářů, ukazovala smysl pro historii u širšího publika.

4. Barokní, učené dějepisectví, věk erudice (1550/1600 – 1700/1750)

Barokní dějepisectví bylo vázáno na konfesionální konflikty a zájmy absolutistického státu. Oživovalo středověké pojetí dějin a jejich konečného cíle ve spáse. Slohová uhlazenost nebyla nezbytností, historik se měnil především na shromažďovatele, vydavatele a komentátora pracujícího s velkou kritičností a pokračujícího v tradici renesančního kriticizmu. Kritičnost byla omezována jen tam, kde se týkala teologických témat. Historikovou úlohou nebylo zjišťování pravosti pramenů, ale také jejich věrohodnosti.

Speciální formou dějepisectví byly monumentální ediční řady, shrnující rozptýlenou látku. Měly původně dokazovat legitimitu soupeřících stran, států a věr. Nejvýraznějšími výkony barokního dějepisectví byly dvě edice – soubor životopisů světců, založený Jeanem Bollandem, Acta Sanctorum, a obdobný podnik vydávaný francouzskými Mauriny. Při něm působil Jean Mabillon, autor knihy De re diplomatica libri tres (1681), zakladatel diplomatiky jako odborné disciplíny. Životopisy tam vycházející svým kriticizmem daleko překračovaly meze hagiografického spisování. Českou obdobou byl velký soubor Akt Jednoty bratrské, založený Janem Blahoslavem. Ve velkých polemikách o primátu katolické víry a protestantismu se protivníci obraceli k historickým argumentům a vynášeli je z archívů. Na reformační straně byly takovým dílem tzv. magdeburské centurie, na katolické dílo Caesara Baronia.

Vedle velkých edičních řad a analytických studií podal Jacques Bossuet pokus o syntézu světových a křesťanských dějin, pojatou v duchu katolického pravověří jako cestu lidstva ke spáse (1681). Tím se uzavřela staletá nadvláda chápání dějin opřené o teologii, zahájena Aureliem Augustinem.

Vývoj českého dějepisectví postupoval dvojím proudem. V protestantském a potom v emigračním prostředí působili Pavel Stránský, autor apologetického encyklopedického díla Res publica Bohemia (1634) a Pavel Skála; ten vylíčil v rámci světových dějin i české povstání. Racionálnost jejich výkladu dějin měla obdobu až v historiografii 18. století. Barokní a katolickou linii reprezentoval Bohuslav Balbín. Připravoval velká vlastivědná díla (Epitome rerum bohemicarum, Miscellanea historica regni Bohemiae), jejichž vydávání bylo provázeno pro svou vlasteneckou tendenci nepřízní státu i církve. Se stejným zaměřením, ale jinou úrovní pracovali Tomáš Pěšina a Jan František Beckovský. Jejich díla však udržovala vědomí národní identity a připravovala cestu národnímu obrození.

5. Osvícenství (1700/1750 – 1750/1800)

V protikladu k epoše barokní kultury se šířil od západu protikladný názor na svět a v tom i na minulost. Barokní exaltovanost byla vystřídána osvícenským racionalismem, vyznávajícím kult rozumu. Skutečnost v něm byla posuzována podle toho, jak se shodovala s principy univerzálně platného rozumu. Nad city, náladami, představivostí, poetičností, triumfovala zákonitost obdobná řádu přírody, který rozum objevoval. V novém řádu neměly věci a instituce hodnotu podle toho, jak byly posvěceny tradicí, ale podle souladu s abstraktním rozumem. Osvícenské myšlení zaujímal protikladné stanovisko k celé minulosti, zejména středověku. V něm vidělo koncentrovány všechny slabiny nerozumu, temného středověku. Člověk byl charakterizován jako bytost užívající rozumu a odmítající to, co se rozumové analýze příčílo. Kriticismus vůči tradici dosáhl v osvícenství vrcholu a vedl místy až k hyperkriticismu. Vedle středověku stíhaly odsudky osvícenců náboženství.

Stinnou stránkou osvícenského intelektualismu byla neschopnost poznat a respektovat i hodnoty, které platily v minulosti. Za vrchol dějin považovalo osvícenství samo sebe. Pro osvícence byly dějiny řádem, který je rozumovou činností odkrývá a podle něhož soudí a jedná. Hledáním tohoto řádu se od osvícenství zabývá disciplína nazvaná filosofii dějin, hledáním smyslu dějin. Osvícenství svým racionalismem a empirismem bylo velkou etapou v dějinách myšlení a vědy. Trpělo však ahistorismem, nebylo schopno přijmout stanoviska, která byla platná v jiných, starších epochách. Mělo však smysl pro jiné civilizační okruhy. Záslouhou nové disciplíny, zvané kulturní historie, si historikové začali všímat faktů, které dříve za historické pokládány nebyly. Přípravovala se tak půda pro univerzální pojetí dějin, jak o ně historiografie usiluje dodnes.

Těžiště myšlení o dějinách se přesouvalo na evropský západ. Gianbattista Vico slučoval starší i nová hlediska a předcházel názory historismu 19. stol. Obnovil myšlenku o dějinných cyklech a dějinách jako plynulém procesu. Charles Montesquieu si uvědomoval rovnocennost civilizací. Zdůrazňoval působení reálných činitelů v dějinách – klimatu, prostředí, psychologie. Nejvlivnějším představitelem osvícenského myšlení – po průkopnickém díle Pierra Bayla – byl Voltaire. Dějiny viděl jako postup rozumu, jejich podstatu hledal v duchu dějin, který se projevuje v každém lidském konání, nejen v politice. Položil základ dvěma novým disciplínám – filosofii dějin a kulturní historii. Svůj pohled na dějiny podával v literárně účinné formě a zasahoval svým vlivem celou Evropu. O málo později se v Jeanu Jacquesovi Rousseauovi ohlásila protiosvícenská reakce. Nejradikálnější osvícenci se stavěli nepřátelsky k náboženství a připravovali cestu k mechanistickému výkladu dějin nebo dějin jako přírodního procesu. Největší a nejvýznamnější osvícenské historické dílo napsal Edward Gibbon. Vylíčil v klasické narativní formě a ve velkorysé koncepci zánik římské říše, a to působením křesťanství.

Universitním studijním a vědeckým oborem se dějepisectví stalo poprvé v dějinách v Německu. Tím byly položeny základy vědecké historické metody. Vrcholu dosáhlo německé osvícenské dějepisectví v díle Arnolda L. H. Heerena. Německá historická škola se stala vzorem pro organizaci historického bádání. Byl založen první odborný historický

časopis. Velký význam mělo zvědečtění studia dějin umění. Joachim Johann Winckelmann vyložil vývoj umění i jako historický proces i dokument i fakt, ale zároveň jako tvorbu vyvíjející se podle vlastní logiky.

Na předělu mezi věkem erudice a osvícenstvím položil základy k novodobému českému dějepisectví Gelasius Dobner, a to svou kritikou Hájkovy kroniky (1761). Jazykem dějepisectví se stala u Františka Martina Pelcla čeština. Po pracích Ignáce Cornovy a Mikuláše A. Voigta české osvícenské dějepisectví vyvrcholilo v díle a osobnosti Josefa Dobrovského (1753 – 1829). Jeho studie o počátcích českých dějin založily tradici přísného kriticizmu. Nezastavoval se před míněním autorit a odmítal neověřené hypotézy. Tyto studie a analýzy byly po Dobnerovi dalším stupněm ve vzrávání českého dějepisectví. Jeho bezohledná kritika jej zneprátelila s velkou částí české společnosti, když ta přijala falza Rukopisů a pohlížela na ně jako na posvátnou hodnotu i doklad o velké minulosti českého národa. Dobové dějepisectví se stávalo stále více prostředkem národního uvědomování a výchovy k němu. Jeho význam tím rostl, ale sílilo i nebezpečí, že bude podřízeno ideologii.